

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců Mgr. Jany Komínkové a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: T. B.**, bytem P., proti **žalovanému: Úřad městského obvodu Plzeň 3**, odbor veřejných služeb, se sídlem sady Pětatřicátníků 7, 9, 305 83 Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2009 č.j. OVS/00485/2009,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2009 č.j. OVS/00485/2009 se z r u š u j e.**
- II. **Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 2000,- Kč, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobou ze dne 26.2.2009 předanou Krajskému soudu v Plzni dne 27.2.2009 ve 13.40 hod. se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.2.2009 č.j. OVS/00485/2009, kterým bylo zakázáno konání veřejného shromáždění oznámeného na den 21. února 2009 v době od 13 do 16 hodin po trase Obchodní centrum Plaza – Solní ulice – náměstí Republiky v Plzni. Svolavatelem zakázaného shromáždění byl žalobce.

Výkon práva shromažďovacího byl v době vydání napadeného rozhodnutí upraven zákonem č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění účinném od 1.1.2009 (dále jen „zákon o právu shromažďovacím“).

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 13.2.2009 podal na Úřad městského obvodu Plzeň 3 „Oznámení o konání shromáždění“ datované dne 13.2.2009 (dále též „oznámení“). Dle razítka na oznámení bylo věci přiděleno č.j. OVS/00470/09. Jako svolavatel

byl v oznámení uveden žalobce, účel shromáždění byl označen jako „Protest proti sionismu“ a místo konání shromáždění bylo vymezeno Obchodním centrem Plaza (začátek) – Solní ulicí – náměstím Republiky (konec). Předpokládaný počet účastníků shromáždění byl vyčíslen v počtu 100 – 300.

Rozhodnutím ze dne 16.2.2009 č.j. OVS/00485/2009, které bylo svolavatelé doručeno vyvěšením na úřední desce správního orgánu (dále též „*napadené rozhodnutí*“), žalovaný dle ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím zakázal „*shromáždění oznámené Úřadu městského obvodu Plzeň 3 dne 13. února 2009 v 11:00 hodin svolavatelem T. B., bytem P. [tedy žalobcem] na den 21. února 2009, v době od 13:00 do 16:00 hodin, za účelem protestu proti Sionismu, uskutečněné průvodem po trase - Obchodní centrum Plaza, Solní ulice, náměstí Republiky v Plzni.*“

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve uvedl, že dne 13. února 2009 v 11 hodin obdržel oznámení veřejného shromáždění svolavatele T. B., a to na den 21. února 2009 v době od 13 do 16 hodin za účelem protestu proti sionismu a uskutečněné průvodem po trase Obchodní centrum Plaza, Solní ulice, náměstí Republiky v Plzni s předpokládaným počtem 100 - 300 účastníků. Následně žalovaný definoval sionismus jako „*ideový směr, který vznikl v druhé polovině 19. století mezi evropskými Židy. Hlavním cílem jeho představitelů bylo a je přesídlení Židů do Erec Jisra'el a vybudování a udržení židovského státu. Jako sionismus je také označováno politické hnutí, usilující o vybudování židovského státu, členící se na řadu politických směrů a skupin.*“ Poté následuje konstatování, že „*dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím není možné shromážděním protestovat proti politickému nebo jinému smýšlení*“, a že „*Úřad městského obvodu Plzeň 3 při posuzování účelu shromáždění „protest proti sionismu“ dospěl k závěru, že shromáždění by mohlo směřovat k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení, a k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti*“. Slovy „*nad rámec výše uvedeného důvodu zákazu*“ žalovaný uvedl závěrečnou pasáž odůvodnění napadeného rozhodnutí, v níž uvádí, že „*bylo zjištěno, že svolavatel shromáždění T. B. je dle vyjádření Policie ČR ze dne 16.2.2009 znám jako jeden z čelních představitelů Autonomních nacionalistů Plzeňsko s kontakty na radikální část Národního odporu Praha. Vzhledem k osobě svolavatele a oznámenému účelu shromáždění lze předpokládat, že se uvedeného shromáždění zúčastní osoby z řad příznivců radikálních hnutí a nelze vyloučit porušení zákona.*“ Odůvodnění napadeného rozhodnutí je zakončeno větou „*Z výše uvedených důvodů správní orgán shromáždění zakázal.*“

Žalobce v žalobě nejprve v obecné rovině konstatoval, že byl napadeným rozhodnutím, resp. postupem žalovaného, zkrácen na svých právech takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že oznámením konání zamýšleného shromáždění realizoval své shromažďovací právo garantované mu čl. 19 Listiny [tj. Listiny základních práv a svobod - pozn. soudu] spolu se zákonem o právu shromažďovacím. Žalobce uvedl, že dle stávající úpravy není výkon tohoto práva vázán na povolení orgánu veřejné správy, ale lze jej realizovat na podkladě řádného a úplného oznámení. Orgán veřejné správy může shromáždění zakázat jen v odůvodněných a výjimečných případech, neboť právo shromažďovací patří mezi základní lidská práva zakotvená v Listině základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku ČR. Zákon o právu shromažďovacím zcela jasně vymezuje, za jakých okolností a jakým způsobem lze ohlášené shromáždění zakázat, přičemž zde okolnosti umožňující zákaz nenastaly.

V následujícím textu žaloby žalobce uvedl, že při definování pojmu „sionismus“

vycházel z rezoluce Valného shromáždění OSN č. 3379 z roku 1975, která sionismus označuje za jednu z forem rasismu, přičemž žalovaný tento pojem definuje jako ideový směr a politické hnutí, ačkoliv nijak nekonkretizuje a vůbec není zřejmé, z jakých zdrojů či podkladů při této definici vycházel a jak k uvedenému závěru došel.

Žalobce dále vytknul žalovanému, že k zákazu shromáždění podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím použil zcela subjektivní, překroucený a nesmyslný výklad zákona, když tvrdí [míněn žalovaný], že „dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím, není možné shromážděním protestovat proti politickému nebo jinému smýšlení.“ Poté žalobce citoval ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím a konstatoval, že zákon v žádném případě nestanoví, že není možné protestovat proti politickému nebo jinému smýšlení, nýbrž pouze to, že oznámený účel shromáždění nesmí směřovat k výzvě popírat nebo omezovat práva občanů pro toto smýšlení. Dle žalobce účel zakázaného shromáždění v žádném případě nesměruje k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů, přičemž žalovaný toto ve svém odůvodnění zákazu nijak důkazně nedokládá a dokonce ani netvrdí.

Žalobce nesouhlasil ani se závěrem žalovaného, podle něhož Úřad městského obvodu Plzeň 3 při posuzování účelu zakázaného shromáždění dospěl k závěru, že shromáždění by mohlo směřovat k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení, a k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti. Žalobce namítal, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybí uvedení jakéhokoliv důvodu, čím by zakázané shromáždění mělo naplňovat některou ze skutkových podstat § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím, tedy to, že oznámený účel shromáždění směřuje k popírání či potlačování práv občanů, jakých konkrétních práv a pro jaké konkrétní důvody. Žalovaný pouze citoval celé dotčené ustanovení zákona, aniž by jakkoliv konkretizoval naplnění skutkové podstaty směřování k popírání či omezování osobních práv, nebo rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti, a aniž by důkazně doložil, v čem konkrétně taková skutková podstata spočívá. Rozhodnutí je tak podle žalobce zcela nepřezkoumatelné.

Žalobce odmítl i formulaci použitou žalovaným, konkrétně to, že „úřad dospěl k závěru, že shromáždění by mohlo směřovat ...“. Podle žalobce zákon stanoví, že úřad shromáždění zakáže, pokud „oznámený účel shromáždění směřuje ...“. K zákazu tedy nestačí nepodložené, blíže nekonkretizované a neodůvodněné spekulace či domněnky úřadu, že by shromáždění teoreticky mohlo směřovat, ale úřad naopak musí prokázat, v čem oznámený účel shromáždění k popírání či omezování práv osob již směřuje. Žalobce proto označil rozhodnutí žalovaného o zákazu shromáždění jako nedůvodné, nepřezkoumatelné a nezákonné.

Žalobce zpochybnil i konstatování žalovaného, podle něhož bylo zjištěno, že „svolavatel shromáždění T. B. je dle vyjádření Policie ČR znám jako jeden z čelních představitelů Autonomních nacionalistů Plzeňsko s kontakty na radikální část Národního odporu Praha. Vzhledem k osobě svolavatele a oznámenému účelu shromáždění tak lze předpokládat, že se uvedeného shromáždění zúčastní osoby z řad příznivců radikálních hnutí a nelze vyloučit porušení zákona.“ Žalobce uvedl, že z uvozujících slov „nad rámec výše uvedeného důvodu zákazu“ je zřejmé, že údajné skutečnosti, týkající se svolavatele, nebyly důvodem zákazu shromáždění. Dle žalobce je tedy nepochopitelné, proč úřad v rozhodnutí vůbec uvádí jakákoliv zjištění „nad rámec zákazu“, když v odůvodnění rozhodnutí mají být uvedeny okolnosti a skutková zjištění, která odůvodňují výrok

rozhodnutí. Žalobce se proti tvrzení žalovaného o jakýchkoliv svých vazbách na Autonomní nacionalisty či Národní odpor ohradil a považoval je za lživé, účelové a nepodložené důkazními materiály. Tyto skutečnosti jsou však podle žalobce pro rozhodnutí irelevantní, neboť žalovaný sám tvrdí, že nebyly důvodem zákazu.

Žalobce má za to, že bylo zasaženo do jeho základních lidských práv chráněných mezinárodními úmluvami, přičemž zmínil (kromě Listiny základních práv a svobod) i Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, konkrétně její čl. 11. Dle žalobce shromáždění nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy. Je nepřipustné, aby rozhodnutí správního orgánu omezovalo základní práva a lidské svobody občanů vyjádřené především v předpisech nejvyšší právní síly. V daném případě vydal žalovaný rozhodnutí bez opory v zákoně a za použití účelové a nesmyslné argumentace, přičemž pouze přesvědčivé a naléhavé důvody mohou ospravedlnit omezení svobody sdružování [v kontextu posuzované věci míněna patrně svoboda shromažďování – pozn. soudu]. V daném případě takové důvody neexistují. Na základě uvedeného žalobce požadoval, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno, zakázané shromáždění povoleno a žalobci byly nahrazeny náklady řízení.

Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný zopakoval, že „dle ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím nelze shromážděním protestovat proti politickému nebo jinému smýšlení. Výjimkou by zřejmě bylo, kdyby svolavatel protestoval proti smýšlení, která jsou postavena za hranici zákona, jako např. fašismus.“ V dalším textu vyjádření pak žalovaný uvedl, že „sionismus je legitimní, všeobecně známé politické hnutí spojené s židovstvím. Správnímu orgánu není znám přesný text ani souvislosti vydání rezoluce OSN č. 3375 z roku 1975, kterou žalobce zmiňuje. Takováto rezoluce, i kdyby spojovala sionismus s rasismem, není mezinárodní úmluvou implementovanou do českého právního řádu, ani samotný český právní řád nevymezuje sionismus jako rasismus, či jiné zakázané hnutí. Tvrzení žalobce, že rozhodnutí nedostatečně odůvodňuje zákaz, není dle žalovaného opodstatněné. Samotný název shromáždění „proti sionismu“ již obsahuje zakázaný účel, který byl dostatečně rozebrán a odůvodněn. Dle žalovaného je logické, že úřad v odůvodnění uvádí „by mohlo směřovat“, protože nelze předem vědět, zda se shromáždění doopravdy uskuteční, i kdyby nebylo zakázáno. Navíc gramatické tvary slov použitých v odůvodnění nemají podstatný vliv na rozhodnutí samotné.“ Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s.ř.s.“).

Podle ustanovení § 65 odst. 1 soudního řádu správního „Kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.“

Podle ustanovení § 78 odst. 7 soudního řádu správního „Soud zamítne žalobu, není-li důvodná.“

Podle ustanovení § 78 odst. 1 soudního řádu správního „Je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Pro nezákonnost zruší soud napadené rozhodnutí i tehdy, zjistí-li, že správní orgán překročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo jej zneužil.“

Podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) - c) „Soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem **a)** pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, **b)** proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění, **c)** pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.“

Podle ustanovení § 76 odst. 2 soudního řádu správního „Zjistí-li soud, že rozhodnutí trpí takovými vadami, které vyvolávají jeho nicotnost, vysloví rozsudkem tuto nicotnost i bez návrhu. Pokud se důvody nicotnosti týkají jen části rozhodnutí, soud vysloví nicotnou jen tuto část rozhodnutí, jestliže z povahy věci nevyplývá, že ji nelze oddělit od ostatních částí rozhodnutí.“

Soud nejprve přezkoumával, zda žalobou napadené rozhodnutí netrpí vadami ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 a 2 s.ř.s. a dospěl k závěru, že v daném případě představuje elementární problém přezkoumatelnost napadeného správního rozhodnutí.

Právo shromažďovací je jedním ze základních lidských práv, konkrétně práv politických, jehož svobodný výkon zdůrazňují mj. čl. 20 odst. 1 Všeobecné deklarace lidských práv („Každému je zaručena svoboda pokojného shromažďování a sdružování.“), čl. 21 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech („Uznává se právo na pokojné shromažďování. Výkon tohoto práva nesmí být žádným způsobem omezován s výjimkami, jež stanoví zákon a jež jsou nutné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti nebo veřejné bezpečnosti, veřejného pořádku, ochrany veřejného zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.“) nebo čl. 11 odst. 1 a 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Každý má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich. Na výkon těchto práv nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tento článek nebrání uvalení zákonných omezení na výkon těchto práv příslušníky ozbrojených sil, policie a státní správy.“)

Podle ustanovení čl. 19 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, která je součástí ústavního pořádku České republiky (dále jen „Listina“), je právo pokojně se shromažďovat zaručeno. Podle čl. 19 odst. 2 Listiny lze toto právo omezit **zákonem** v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy. **Zákonem**, který listina připouští jako možný prostředek k omezení výkonu práva shromažďovacího, je výše zmíněný zákon o právu shromažďovacím.

Podle ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) – c) tohoto zákona „Úřad, jemuž bylo shromáždění oznámeno, je **zakázáno**, jestliže by oznámený účel shromáždění směřoval k výzvě: **a)** popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů; **b)** dopouštět se násilí nebo hrubé neslušnosti; **c)** jinak porušovat ústavu a zákony.“

Podle ustanovení § 10 odst. 2 písm. a) – b) zákona o právu shromažďovacím „**Úřad shromáždění zakáže** též tehdy, jestliže **a)** se má konat na místě, kde by účastníkům hrozilo závažné nebezpečí pro jejich zdraví, **b)** na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavatelem nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání; nelze-li určit, které oznámení bylo doručeno dříve, rozhodne se za účasti zástupců svolavatelů losováním.“

Podle ustanovení § 10 odst. 3 zákona o právu shromažďovacím „**Úřad může shromáždění zakázat**, má-li být konáno v místě, kde by nutné omezení dopravy a zásobování bylo v závažném rozporu se zájmem obyvatelstva, lze-li bez nepřiměřených obtíží konat shromáždění jinde, aniž by se tím zmařil oznámený účel shromáždění.“

Podle ustanovení § 10 odst. 4 zákona o právu shromažďovacím „**Úřad nemůže shromáždění zakázat** z důvodů uvedených v odstavcích 2 a 3, jestliže svolavatel přijal návrh národního výboru podle § 8“. Účinné znění zákona o právu shromažďovacím užívá v tomto ustanovení termín „národní výbor“, avšak ze znění ustanovení § 8 tohoto zákona („**Úřad může s ohledem na místní podmínky nebo na veřejný pořádek navrhnout svolavatel, aby se shromáždění konalo na jiném místě nebo v jinou dobu.**“) je zřejmé, že národním výborem se rozumí „úřad“ tak, jak ho definuje ustanovení § 2a zákona o právu shromažďovacím.

Zákonné mantinely pro omezení výkonu práva shromažďovacího v podobě jeho zákazu jsou ustanovením § 10 zákona o právu shromažďovacím jasně vymezeny. V posuzovaném případě však soud dospěl k závěru, že naprosto zásadním nedostatkem napadeného rozhodnutí je jeho odůvodnění, které je natolik nedostatečné, že činí rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Dle ustanovení § 16 zákona o právu shromažďovacím se na řízení o zákazu shromáždění nebo o době jeho ukončení podle § 11 „**nevztahují ustanovení správního řádu o správním řízení, s výjimkou ustanovení o náležitostech rozhodnutí, o písemném vyhotovení rozhodnutí a o opravě zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí a ustanovení o právní moci a vykonatelnosti.** Řízení se považuje za zahájené dnem, kdy úřad obdržel oznámení; účastníkem řízení je svolavatel.“ Stran náležitostí rozhodnutí (včetně požadavků na jeho odůvodnění) je tak nezbytné postupovat v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění účinném od 20.10.2008 (dále jen „**správní řád**“), konkrétně tedy s ustanoveními § 68 a násl. správního řádu. Soud na tomto místě připomíná a zdůrazňuje, že v daném případě se jedná o odůvodnění rozhodnutí, kterým dochází k zákazu výkonu shromažďovacího práva, jakožto jednoho ze základních lidských (politických) práv.

Podle ustanovení § 68 odst. 1 správního řádu „**Rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení účastníků.**“ Podle ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu „**V odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.**“ Ve světle těchto požadavků napadené rozhodnutí neobstálo.

V prvním odstavci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve popsal, kdy a od koho obdržel oznámení o konání shromáždění, a uvedl, kde, kdy a za jakým účelem se shromáždění má konat.

V druhém odstavci pak žalovaný za definici sionismu (celkem tři věty, z nichž první dvě jsou totožné s definicí sionismu obsažené na <http://cs.wikipedia.org>.) uvedl (čtvrtá a zároveň poslední věta druhého odstavce odůvodnění), že „Dle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím není možné shromážděním protestovat proti politickému nebo jinému smýšlení“.

V následujícím odstavci (jednovětém) je pak ze strany žalovaného konstatováno, že „Úřad městského obvodu Plzeň 3 při posuzování účelu shromáždění „protest proti sionismu“ dospěl k závěru, že shromáždění by mohlo směřovat k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavu, a k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti.“

Vzhledem k tomu, že čtvrtý odstavce odůvodnění začíná větou „Nad rámec výše uvedeného **důvodu** (žalovaný používá jednotné číslo) **zákazu bylo zjištěno**“, po níž následuje hodnocení osoby svolavatele (žalobce), lze z takového projevu žalovaného dovodit, že vše podstatné, co žalovaného vedlo k zákazu shromáždění, je třeba hledat v prvním, druhém a třetím odstavci odůvodnění. První odstavce však pouze rekapituluje časové údaje o přijetí oznámení a vyjmenovává údaje z tohoto oznámení. Zbývá tedy odstavce druhý a třetí. Druhý odstavce sestává z výše uvedené definice sionismu a žalovaným podaného výkladu ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím.

Ve třetím odstavci již žalovaný rovnou uzavírá, že při posuzování účelu shromáždění dospěl k závěru, že shromáždění by mohlo směřovat k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavu, a k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti. Z hlediska přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního je lhotežné, zda žalovanému, mimo rámec zákona, postačuje k zákazu shromáždění závěr, že shromáždění **by mohlo** směřovat k výzvě popírat nebo omezovat práva občanů specifikovaná v ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím. Podstatné je, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný k tomuto závěru dospěl pouze na základě zopakování údajů z oznámení o konání shromáždění a definice sionismu ve spojení s vlastní interpretací ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím (k níž se soud vyjadřuje níže). Nic jiného totiž v prvních třech odstavcích, které sám žalovaný označil jako obsahující důvod jeho rozhodnutí, není.

Soud se ale zabýval napadeným rozhodnutím v celém jeho rozsahu, tedy včetně závěrečného čtvrtého odstavce odůvodnění, byť se jeho význam pro odůvodnění zákazu shromáždění může jevit poněkud nejasným. Žalovaný sám (jak je uvedeno výše) tuto část patrně nepovažoval za důvod, který ho vedl k zákazu shromáždění, což lze dovodit ze slov „nad rámec výše uvedeného důvodu zákazu“, kterými žalovaný závěrečnou pasáž odůvodnění uvořil. Na druhou stranu, argumenty žalovaného zde uvedené jsou součástí odůvodnění rozhodnutí, přičemž žalovaný tuto část rozhodnutí zakončil větou „Z výše uvedených důvodů správní orgán shromáždění zakázal.“

V závěrečném odstavci odůvodnění žalovaný správní orgán s odkazem na sdělení Policie ČR konstatoval, že žalobce je osobou spojenou s uvedenými radikálními hnutími. Vzhledem k tomu a vzhledem k oznámenému účelu shromáždění lze tak dle žalovaného předpokládat, že se uvedeného shromáždění zúčastní osoby z řad příznivců radikálních hnutí a

nelze vyloučit porušení zákona. Shrnuto, žalovaný zde uvedl pouze to, že je možné porušení zákona během shromáždění, a to v souvislosti s osobou svolavatele a oznámeným účelem shromáždění.

Je třeba připomenout, že žalovaný zakázal shromáždění z důvodů uvedených v ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím. Bylo tedy nejen nutné, aby oznámený účel shromáždění směřoval k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů, ale i to, aby žalovaný své přesvědčení, že účel shromáždění k takové výzvě směřuje, řádně odůvodnil. Požadavek ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu na náležitosti odůvodnění rozhodnutí je zřejmý. Musí zde být uvedeny právně relevantní skutečnosti, které byly důvodem výroku rozhodnutí, úvahy správního orgánu, kterými se řídil při hodnocení těchto skutečností a při výkladu právních předpisů, na jejichž podkladě rozhodoval, a v neposlední řadě podklady pro vydání předmětného rozhodnutí. Důraz na řádné odůvodnění takového kroku nejenže vyplývá ze zákona (zde správního řádu), ale lze jej podepřít i nutností respektování zásady rovnosti osob, o jejichž záležitostech se jedná, resp. možnosti přezkumu respektu správních orgánů k této zásadě. Na rozdíl od žalovaného, který ve vyjádření k žalobě uvedl, že *gramatické tvary slov použitých v odůvodnění nemají podstatný vliv na rozhodnutí samotné*“ je zdejší soud naopak přesvědčen, že velmi záleží na kvalitě, srozumitelnosti a přesnosti výrazových (jazykových) prostředků, které správní orgán použil v odůvodnění rozhodnutí.

Není pochyb o tom, že názorem žalovaného je, že shromážděním nelze protestovat proti politickému nebo jinému smýšlení, což žalovaný potvrdil a dále rozvinul i ve vyjádření k žalobě (viz „*Výjimkou by zřejmě bylo, kdyby svolavatel protestoval proti smýšlení, která jsou postavena za hranici zákona, jako např. fašismus.*“). Takový názor je ale nejen příkladem nepochopení zákona o právu shromažďovacím, ale popírá i jeho samotnou podstatu. Vždyť ustanovení § 1 odst. 2 zákona o právu shromažďovacím stanoví, že „*Výkon tohoto práva [tj. práva shromažďovacího] slouží občanům k využívání svobody projevu a dalších ústavních práv a svobod, k výměně informací a názorů a k účasti na řešení veřejných a jiných společných záležitostí vyjádřením postojů a stanovisek.*“ V interpretaci žalovaného by patrně svoboda slova, která je rovněž jedním ze základních práv, realizovaná prostřednictvím práva shromažďovacího, byla možná pouze proti smýšlení, které je za hranicí zákona. V intencích takového uvažování by bylo nutné zakázat každé shromáždění, jehož účelem by nebyl protest proti nezákonnému smýšlení politickému nebo jinému. Žalovaným prezentovaný názor však považuje soud za mířící proti samotné podstatě fungování demokratické společnosti.

Stran konstatování žalovaného, že je možné porušení zákona během shromáždění (v uvedených souvislostech) soud především poznamenává, že žalovanému je jistě známo ustanovení § 12 odst. 5 zákona o právu shromažďovacím, podle něhož může být shromáždění rozpuštěno, jestliže se „*podstatně odchýlilo od oznámeného účelu takovým způsobem, že v průběhu shromáždění nastaly okolnosti, které by odůvodnily jeho zákaz podle § 10 odst. 1 nebo nebyly splněny povinnosti účastníků shromáždění podle § 7 odst. 3 a 4.*“ [dle ustanovení § 7 odst. 3 a 4 účastníci shromáždění nesmějí mít u sebe střelné zbraně nebo výbušniny, jiné předměty, jimiž lze ublížit na zdraví, lze-li z okolností nebo z chování účastníků usuzovat, že mají být užity k násilí nebo pohrůzce násilím, a nesmějí mít obličej zakrytý způsobem ztěžujícím nebo znemožňujícím jejich identifikaci – pozn. soudu]. Podstatné ale je, že soud zde postrádá byť jen rámcové vysvětlení toho, jak žalovaný dospěl k závěru, že vzhledem možnému porušení zákona během shromáždění směřuje účel shromáždění k výzvě popírat nebo omezovat osobní, politická

nebo jiná práva občanů pro jejich národnost, pohlaví, rasu, původ, politické nebo jiné smýšlení, náboženské vyznání a sociální postavení nebo k rozněcování nenávisti a nesnášenlivosti z těchto důvodů.

Žalovaný tak zákaz shromáždění podle § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím „odůvodnil“ pouze rekapitulací údajů z oznámení shromáždění, definicí sionismu, absurdním výkladem ustanovení § 10 odst. 1 písm. a) zákona o právu shromažďovacím a vyjádřením obavy z možného porušení zákona během shromáždění, aniž by jakkoliv osvětlil vztah této obavy k závěru o nezákonném účelu shromáždění. Odůvodnění tak postrádá podklady, na jejichž základě žalovaný napadené rozhodnutí vydal, a zcela logicky pak postrádá i úvahy, kterými byl správní orgán při hodnocení podkladů rozhodujících pro vydání rozhodnutí veden.

Soud proto konstatoval, že žaloba je důvodná, protože napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, když nepřezkoumatelnost spočívá v nedostatku důvodů rozhodnutí. Proto soud napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení (§ 78 odst. 1 s.ř.s.), a to bez jednání pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve spojení s § 51 odst. 2 s.ř.s.].

Vzhledem k tomu, že žalobce v žalobě požadoval nejen zrušení napadeného rozhodnutí, ale rovněž povolení shromáždění, soud pro úplnost dodává, že není orgánem, v jehož pravomoci by bylo ve vztahu k výkonu práva shromažďovacího cokoli povolovat. Jinak řečeno, to, že soud napadené rozhodnutí zrušil nelze interpretovat tak, že zároveň zakázané shromáždění povolil. Oprávnění svolavatele pro dobu po zrušení rozhodnutí je dáno ustanovením § 11 odst. 3 věta šestá a sedmá zákona o právu shromažďovacím, podle něhož „svolavatel je pak [tedy po zrušení rozhodnutí] oprávněn shromáždění uspořádat podle původního oznámení nebo později tak, aby shromáždění bylo uskutečněno do 30 dnů od právní moci rozhodnutí soudu. Jestliže shromáždění uspořádá v pozdější době, vyrozumí o tom úřad nejpozději 1 den před konáním shromáždění.“

Žalobce, který měl ve věci plný úspěch, má ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, což v daném případě představuje výši žalobcem zaplaceného soudního poplatku, tj. 2.000,- Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle ustanovení § 160 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 64 soudního řádu správního.

P o u č e n í : *Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost ve dvou písemných vyhotoveních (§ 102 a násl. s.ř.s.). Kasační stížnost se podává u soudu, který napadené rozhodnutí vydal. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.*

Důvody kasační stížnosti jsou taxativně stanoveny v § 103 odst. 1 s.ř.s.

Kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná (§ 104 odst. 2 s.ř.s.). Kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 s.ř.s., nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení

před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl (§ 104 odst. 4 s.ř.s.).

Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Plzni dne 2. března 2009 v 11.40 hodin

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu